

(המשך מעמוד 23)

בבית הספר, על אדמה שנקנתה בכסף רב בזיועה ובקדחת, בעבודה עצמית מפרכת, על-ידי תלוצים שמאסו בניצול-האדם בירידהאדם?

צידקת הציונות? מעולם, מעור, לא הונחתה עיניה מכה כה נורא, כמו שהונחתה בקורמתי סיני!

ורק פינוי הישובים, עד האחרון שבהם, יתקן — אולי, אולי! — את הנזק המוסרי.

■ ■ ■

אינו רוצה להגשים ואינו רוצה להכיר ליל.

הכרתי כמה ממתיישיי חבליימית, והם אנשים נחמדים, ומסורים.

אין ספק, רבים מן המתנחלים שם באו מתוך מניעים הדוגיניים, עניפי קריאת המוסדות הציוניים, מתוך אמונת-אמת שהם באים לשרת את הציונות ואת הביטחון.

רבים מהם לא ידעו, או לא רצו לדעת, מה התרחש בשטח זה ערב בואם. דאגה יש לומר: טעיתם.

אינכם אשמים. אשמות הממשלות — של אשכול, של גולדה, של רבין — שי יחילו את אריק שרון בבדואים, וששלחו אתכם לחשת אותם.

הממשלות שהגו את הקונספציה האידיוטיית, כאילו ייקבע גבול-העיתיד על פי קו התנחלות, כאילו העולם הערבי היה מעצמות יושפעו כתנאי-זה מן העובדה שחבורות של מתחכמים ושחללו "התנחלויות" בשטחים אלה, ועל כן אי-אפשר עוד להתיר זרים.

התפתחותם, האמנות לכסילים, עכשיו אתם נאלצים להסיק את המסקנות.

ואם רוצוכם כאמת בחיים חזרי צינים, עשו זאת עתה על אדמת ישראלי, בלי נישור וגירוש, ותבוא ברכה על עמלכם.

■ ■ ■

אך אנשים טובים אלה אינם מהווים את כל המתנחלים בפיתחת-רפיח, ואולי אף לא את רובם?

יש מתנחלים ישר, מתנחלים. ישנם התלוצים-מסוגלחש, הכדאיניים רודשי-הבצע, שהבינו כי "התנחלות" היא זאת בפיתחת-רפיח היא עסק טוב מאד.

מקבלים מתנות מידי האומה, אין צורך לשלם מיסים, ניתן לזכות בווליות גאות על חשבון הסארוני, אפשר לגצל עבודה ערבית וזולה ולהפוך את זיעתם לזהב.

אלה הם הפיאורדים החדשים של חבליימית, בעלי הלאטיפונריות.

באיטליה העתיקה, הלאטיפונדיות היו אחוזות גדולות, שהוענקו לרומאים בעלי פרטקציה, אשר העבירו בהם עבדים זרים ואשר הורסו את מעמד האיכרים העצמאיים, עליהם אמר ההיסטוריון הלאטיני:

"הלאטיפונדיות הרסו את רומא." **הנשפוך עתה דמעות, כאשר אלה יפנו מפיתחת-רפיח, כדי להבטיח שדום וביטחון יעמי ישראל?**

אל דאגה: אריק שרון לא יגרש אותם במשאיות. אריק שרון יפנה אותם בדרכי נועם, בעזרת כסף, בעזרת הרבה-הרבה כסף, כדי אי יתיר להם לפנות את אדמת חבליימית, כשם שהיה כדאי להם לעלות עליה.

כולנו נשלם את המחיר.

■ ■ ■

פיודור דוסטויבסקי כתב שגם הי איראל תגדול ביותר אינו שווה את הדמעות של ילד אחד.

הרבה דמעות נשפכו למען תגשמת האידאל המופקע הזה של חבליימית.

לכן רבצה קללה על המופקע הזה, מאז יומיו הראשון.

ביגלל ימית, כך אמר אגור אל-אסאדא, הוא נתן את הפקדתה לפתוח במלחמת יום-הכיפורים, שבה נשפכו נהרות של דם ודמעות.

ביגלל ימית כימעט הנסגר שיערי השלום, שנפתחו על-ידי אל-אסאדא.

אם יביא פינוי הפיתחת הקסרת הקללה הזאת, תחיה בו ברכה גלילה.



אבישי, גילה ואורלי

כפי שזולמו במסיבת-החתונה של אורלי ואבישי, שהתקיימה בדירתו השכורה של הראל שברחוב דובנוב בתל-אביב, הוא סיפר אז לאשתו ולגילה כי הדירה שייכת לו. גילה התלבה מאד מאבישי, בירכה את חברתה הטובה ביותר על ששפר חלקה, להכיר צעיר מקסים ועשיר גסייחד. כשהחל אבישי מסתבך, הפצירה באורלי חידה שתתגרש ממנו.

גילה ורטמן

התאהבה

בבעלה-לשעבר

של חברתה

הטובה ביותר,

והוא הצליח

לסבך גם אותה

את זו מזמן שירותן הצבאי, השתיים שירתו בשלישות, התיידדו ונחשבו כחברות טובות ומיוחדות.

אורלי זוכרת את גילה כצעירה שהיו לה בעיות בבית, לדבריה, ספרה גילה כי אביה מאלף-הכלבים ואמה, שהיא חולתי לב, אינם מבינים אותה ומסרבים לעזור לה. כשהשתחררה גילה מהצבא, החליטה שלא לחזור הביתה להרצליה, אלא לשר כור דירה בתל-אביב ולהגשים את חלום מה — להיות לעיתונאית.

להסתדר עם

גבר מבוסס



כדידירה טוענים כי רצונה של גילה לבחור במיקצוע זה נבע מהתדמית הוזהרת שהיה לו, בעיניה, הצעירה, שי חיפשה אהבה וחברה, קיוותה כי בעזרת מיקצוע זה תגיע למקומות הנכונים, כי תכיר אנשים מפורסמים ותהיה בעניינים. היא ניסתה להתקבל לעבודה בכמה עיתונים, אך מזה לא שפר עליה, כאשר התקבלה סוף-סוף לעבודה בעיתון של משה דיין, היום הזה, נסגר העיתון כעבור זמן קצר, כאשר התקבלה לעבודה בשבועון חדש, נסגר גם הוא. היא ניסתה את כוחה ככתבת במגזין בשם שיחת העיר, המחולק בבטיקים, בשבועון-הבידור להיטון כתבת תקופה מסוימת את טורי-הרכי לוח, אך הטור נלקח מידיה, העולם הזה פירסם כתבות מעטות שלה, שנמצאו דאורי יות לדפוס ופורסמו מעל לחתימתה, מבחינה חברתית, היתה גילה בחורה

הסתובבות

למען אהבה

בודדה. לא היו לה חברת קבועה או חבר קבוע. היא עברה מדירה שכורה אחת לשניה, צעיר שפגשה לקח אותה לטיול בחו"ל, על חשבונם. כשחזרה, המשיכו הי שניים להתראות. גילה לא הסתירה את רצונה להסתדר בחיים עם גבר מבוסס. היא ירשה שעות ארוכות בבתי-הקפה של הבוהמה, כסית ופינוני, אך את הגברים בחייה לא מצאה בשני בתי-הקפה אלה. באותה תקופה היתה ידידתה הטובה בי יוטר, אורלי חידה, מסובכת עמוק עם בעלה, אבישי הראל.

אבישי הכיר את אורלי כאשר פירסם מודעה, ובה הזמין דוגמניות להצלם למודעת-פירסומת לחברת-הנסיעות שלו, מוני דוס טורס. אחרי הנישואין נתגלה כנוכל, כשקנו וכמסוכן, שותפה מלאה לגילויים היתה מדרך הטבע, הידידה גילה ורטמן. כאשר נישאה אורלי חידה לאבישי הוא היה בעל שני מישרדי-נסיעות גדולים, האחד ברחוב נתלת בנימין בתל-

וכדרכו בכתבים חדשים אמר לה מילה אחת: "כיתבי".

כך החלה גילה ורטמן, כדרכם של כתבים צעירים אחרים, לצאת ולבוא במערכת העולם הזה, כשהיא עובדת על בסיס של פריילאנס (עובדת בלתי-קבועה). במי שחשנה שבה הביאה למערכת כתבות, פורסמו כתבי תריסר כתבות של גילה ורטמן, ששמה עוברת על-ידי המערכת לגילה ורד.

בניגוד למה שפורסם בעיתונים, לא פגשה גילה ורד באבישי הראל, בעלה-לשעבר בר של חברתה הטובה ביותר, כאשר נשי-לחה מטעם המערכת להכין עליו כתבה. את אבישי פגשה במסיבת-החתונה שלו עם אורלי, שהתקיימה בדירתו השכורה שברחוב דובנוב בתל-אביב. כבר אז התרשמה ממנו עמוקות, בירכה את אורלי על כי שפר חלקה להנשא לצעיר מקסים ויחד עם זאת עשיר כל-כך.

אורלי חידה וגילה ורטמן מכירות זו

הטלפון במערכת העולם הזה ציל על הקו היתה פקידת משרד החוץ, שמסרה כי בידה הודעה מטעם קונסולית ישראל במילאנו. הקונסולית מסרה כי צעירה בשם גילה ורטמן פנתה אליה, הציגה את עצמה ככתבת העולם הזה שנשלחה למילאנו לשם עריכת כתבה. היא סיפרה כי כספה אול וגוירותיה אבדו. הי קונסולית שיכנה אותה במשך לילה אחד במלון, וביקשה לדעת אם המערכת תממן את כרטיס שיבתה לישראל.

היתה זו חוליה נוספת בשרשרת תהסי-תבכויות של גילה ורטמן בת ה-23. הצעירה, בתו של מאלף-כלבים מהרצליה, שי נפלה ברשתו של איש-העסקים שהסתבך, התאהבה בו וחשודה כי ביצעה משוסי-כך עבירות פליליות חמורות.

גילה ורטמן הופנתה למערכת העולם הזה לפני יותר משנה על-ידי ידידתה, מי שהיתה מלכת-המים מטעם העולם הזה, אורלי חידה, העורך קבע לגילה פגישתה,